

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Budaházy István jogtanácsos által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek,
a dr. Halász Judit Ágnes ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránti perében, a Fővárosi Törvényszék 2019. február 19. napján kelt, 74.G.41.341/2017/87-II. számú ítéletével szemben a felperes és az alperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban, a 2019. szeptember 11. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

A vagyonsökkenés mértékét 37.465.000 (Harminchétmillió-négyszázhatvanötezer) forintra emeli fel, amelynek erejéig az alperes felel a **B Kft. "f.a."** felszámolásában ki nem elégített hitelezői követelésekért.

A felperesnek fizetendő elsőfokú jogtanácsosi munkadíjat 30.000 (Harmincezer) forintra, az államnak járó feljegyzett elsőfokú illetéket pedig 36.000 (Harminchatezer) forintra felemeli; egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú jogtanácsosi munkadíjat, valamint az államnak külön felhívásra 96.000 (Kilencvenhatezer) forint másodfokú feljegyzett eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a **B Kft. "f.a."** volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal a **B Kft. "f.a."** vagyona 29.500.000 forinttal csökkent; egyebekben a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 24.000 forint jogtanácsosi munkadíjat, továbbá az államnak külön felhívásra 32.400 forint összegű, feljegyzett illetéket. Megállapította, hogy 3.600 forint feljegyzett illetéket az állam visel.

Az ítélet indokolásában megállapított releváns tényállás szerint az alperes a **Cg.00-00-000000** cégjegyzékszámra nyilvántartásba vett **B Kft. "f.a."** (a továbbiakban: adós) önálló képviseletre jogosult vezető tisztségviselője volt 2004. december 13. napjától 2016. március 3. napjáig. Az adós felszámolását 2015. június 16-án az **X Nyrt.** kezdeményezte, a felszámolás kezdő időpontja ... napja, a felszámolásban 4 hitelező jelentette be igényét, a felperes követelését a felszámoló 10.200.000 forint összegben vette nyilvántartásba.

Az adós 2014. évi egyszerűsített éves beszámolójában a követelések 5.748.000, a pénzeszközök 1.802.000 forint nyilvántartási értéken szerepeltek, az eszközöket összesen 17.627.000, a kötelezettségeket pedig 35.228.000 forint nyilvántartási értéken rövid lejáratú kötelezettségként szerepeltették, amelyen belül a szállítói tartozások 12.656.519 forintot tettek ki. Az eszközökön belül a befektetett eszközök 10.077.000, a forgóeszközök összesen 7.550.000 forint értéken szerepeltek. A 2015. évi beszámolóban az adós a forgóeszközöket 11.024.000, a követeléseket 10.961.000, a pénzeszközöket 63.000 forint összegben mutatta ki, az eszközök összesen 11.024.000 forint, a kötelezettségek pedig összesen 20.181.000 forint összeget képviseltek, rövid lejáratú kötelezettségként megjelölve.

A szállítói tartozások között szerepeltette az adós mindkét beszámolóban a **K Kft. "f.a."** és a **R Kft.** követelését. Az előbbi cég felszámolás alá került, majd 2014. július 29. napi keltezéssel felszámolási zárómérleg és jelentés készült, amelyben a felszámoló a felszámolás egyszerűsített szabályok szerint történő befejezését kezdeményezte; az adóssal szembeni követeléssel kapcsolatos irattal a felszámoló nem rendelkezett. Az utóbbi társaságot kényszertörlési eljárás során 2017. november 1-jén hivatalból törölték a cégnyilvántartásból.

Az adós 2015. május 4-én megállapodást kötött a **P Zrt.**-vel mint megrendelővel, amelynek alapján az adós a szerződésben megjelölt rendezvényeket érintően marketing- és reklámszolgáltatásokat és ahhoz kapcsolódó egyéb szolgáltatásokat nyújtott a megrendelő részére, 19.500.000 forint + áfa összegben meghatározott ellenérték fejében. 2015. június 1-jén a felek más rendezvényekre is szerződtek, a szolgáltatást a korábbi szerződésben rögzített módon határozták meg, ellenértékként 20.000.000 forint + áfa összeget kötöttek ki. A tevékenység ellátását az adós kezdte meg, személyesen az alperes végzett tevékenységet, később viszont alvállalkozó bevonását látta szükségnek, ez ügyben tárgyalt **S. A.** lal, az **L Kft.** önálló képviseletre jogosult ügyvezetőjével és a céggel kapcsolatban álló **G. I.** val. **B. K. G. I.** kérésére a ...-on, a **R** oldalán a **P Zrt.**-hez kötődő posztokat és reklámokat helyezett el, valamint, a ...i ... utcai (az **L Kft.** által üzemeltetett) étteremben bonyolított rendezvényekkor az étterem ... oldalán is megjelentette ezeket. A munkájáért ellentételezést nem kapott, de ingyenesen étkezett a ... utcai étteremben. 2015-ben fél és 1 év közötti időtartamban végzett ilyen munkát, a kapcsolatot **G. I.** val tartotta. **B. Z. B. K.** kérése alapján készített plakátokat az adós és a **P Zrt.** között létrejött megállapodásokban rögzített fesztiválokhoz kötődően, amelyeken a **P Zrt.** logója szerepelt.

Az **L Kft.** a 2015. június 1-jén létrejött szerződés alapján 12.200.000 forint összegű kölcsönt nyújtott az adósnak, amelyet az adós még aznap visszafizetett.

Az adós a köztük létrejött szerződés alapján 2015. június, július és augusztus hónapokban három számlát (**20....., 20....., 20.....**) állított ki a **P Zrt.** vevő részére, összesen 29.500.000 forint + áfa összegben, majd követelését engedményezés útján az **L Kft.**-re ruházta át. Az erről szóló szerződésekben a felek az engedményezett követelés ellenértékeként azt tüntették fel, hogy az engedményező az engedményes által nyújtott kölcsönt törleszti.

A felperes a 2017. május 17. napján benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek

figyelembevételével látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 37.465.000 forinttal csökkent. Kérte az alperes 37.465.000 forint biztosíték nyújtására kötelezését is. Kérte továbbá az alperes kötelezését jogtanácsosi munkadíj megfizetésére is, amelyet a vonatkozó IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján kért megállapítani. Keresetében állította, hogy az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. december 31. napján bekövetkezett. A 2014. évi beszámoló adataira hivatkozva rámutatott, hogy az adós ezen a napon a rövid lejáratú kötelezettségeit már akkor sem tudta volna kiegyenlíteni, ha valamennyi eszközt - beleértve a teljes követelésállományát is - pénzzé teszi, mert a mérlegben szereplő pénzeszköz (1.802.000 forint) és a forgóeszközök értéke (7.550.000 forint) nem fedezte a rövid lejáratú kötelezettségeket (35.228.000 forint). Az adós pénzügyi helyzete később sem konszolidálódott, ezt mutatja a 2015. évi mérleg is, amelyben a forgóeszközök 11.024.000 forint, míg a rövid lejáratú kötelezettségek 20.181.000 forint összegben szerepeltek.

A felperes állította azt is, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el. Ennek alátámasztására a NAV... 2013. január 1. és 2016. március 2. közötti időszakra kiterjedően lefolytatott bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzésére hivatkozott. Ennek során észlelte ugyanis az adóhatóság, hogy az adós követelést ruházott át az **L Kft.**-re, s megállapította azt is, hogy a felek korábban kölcsönszerződést kötöttek, az adós azonban a kapott kölcsönt visszafizette. Az adóigazgatási eljárásban az alperes úgy nyilatkozott, hogy az adós a **P Zrt.**-vel kötött szerződést nem tudta teljesíteni, ezért azt átruházta az **L Kft.**-re, ezért került sor a szerződésből eredő követelés engedményezésére is. A felperes állítása szerint a **P Zrt.** képviselőjében eljáró **N. A.** igazgatósági tag az alperes e kijelentését nem erősítette meg. Mindezekre figyelemmel valótlannak ítélte az alperesnek azt az állítását, hogy az engedményezési megállapodásokban csak tévedésből szerepelt a kölcsönre történő hivatkozás, továbbá bejelentette, hogy az **L Kft.** képviselőjeként nyilatkozó személy az adóhatósági vizsgálat során nem hivatkozott arra, hogy az általa képviselt társaság és az adós között alvállalkozói szerződés jött volna létre. Mindebből a felperes arra következtetett, hogy az adós ingyenesen engedményezte a **P Zrt.**-vel szemben fennálló követelését, amelynek eredményeként az adós vagyona bruttó 37.465.000 forinttal csökkent. Állította, hogy az alperes 2015. július 27-én a 2. engedményezési megállapodás aláírásakor már tudomással bírt a felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásáról, és ennek birtokában kötötte meg a szerződéseket.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta, hogy az adós 2014. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, szerinte ezt a tényt a felperes által megjelölt mérleg adatai nem támasztják alá. Hangsúlyozta, hogy nem elegendő ennek vizsgálatához csak a pénzeszközök és a rövid lejáratú kötelezettségek összegét összevetni, mert a készpénz likviditási mutató csupán annyit árul el az adós pénzügyi helyzetéről, hogy az éppen rendelkezésre álló likvid vagyon (pénzeszköz) milyen mértékben fedezi a rövid lejáratú kötelezettségeket. Ez a megközelítés azonban figyelmen kívül hagyja a tárgyi eszközök és a forgóeszközök összetételét és valós piaci értékét, amelyek adott piaci körülmények között gyorsan készpénzre válthatók, és nem veszi figyelembe a rövid lejáratú kötelezettségek összetételét sem, különösen nem azok lejáratú idejét és összegét. A rövid lejáratú kötelezettségek körében azokat a kötelezettségeket kell kimutatni, amelyek esedékessége egy éven belüli. A mérlegadatokból azonban az esedékesség időpontja nem állapítható meg, az adós tartozásai között viszont olyan tételek is szerepeltek, amelyek csak a mérleg fordulónapja után váltak esedékessé. A 12.656.000 forint összegű szállítói tartozások a likviditás szempontjából valójában nem jelentettek kockázatot. Állítása szerint abból, hogy annak összege lényegesen 2015-ben sem változott, arra lehet következtetni, hogy a lejárat időpontját a felek „átütemezték”. Ezen túlmenően, 2014. december 31-éig az adóssal szemben sem per, sem végrehajtási eljárás, sem pedig felszámolási eljárás nem volt

folyamatban. Az adósnak a mérleg szerint 5.748.000 forint, rövid lejáratú követelése is volt, amelyből több mint 3.700.000 forint a költségvetéssel szembeni túlfizetésből származott, ezen kívül tartalmazott kölcsönből eredő követelést is, amelynek teljesítésére 2015-ben sor került. Az adó tartozás összesen 800.000 forint volt, amelynek fedezetét a túlfizetésből eredő követelés biztosította. Az adós a 2014-ben fennálló 21.369.000 forint rövid lejáratú kölcsönökből eredő kötelezettségéből több mint 15.000.000 forintot teljesített, óvadékkal kapcsolatos kötelezettsége pedig megszűnt, ezen kívül 2015-ben behajtotta a 2014-ben fennálló összes követelését.

Állította azt is, hogy a 2014. évi beszámolóban szereplő 35.228.000 forint rövid lejáratú kötelezettség az adósnál azért sem idézhetett elő fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet, mert abból a hitelezők a felszámolási eljárásban mindössze 505.966 forintot érvényesítettek igénybejelentéssel. A 2014. évi főkönyvi kivonatból látszik, hogy a rövid lejáratú kötelezettségek 182.756.913 forinttal csökkentek, ezen belül a szállítói tartozások 182.356.913 forinttal. A rövid lejáratú kölcsönöknél szerepeltetett 4.200.000 forint tartozás éven belül esedékessé váló volt, ez a tény azonban önmagában nem alkalmas annak igazolására is, hogy a tartozás a 2014. év során esedékessé is vált. Ez a tartozás is átütemezésre került, amelyet a 2015. évi mérleg 4512-es sora is igazol, amelyben szintén 4.200.000 forint került feltüntetésre. A 451. számú főkönyvi számon kimutatott 21.369.000 forint, rövid lejáratú kölcsönök esedékessége is későbbi időpont volt, mint 2014. december 31. napja. Kifejtette, hogy a mérleg csupán egy statikus állapotot rögzít, amelyet a Kúria Polgári Kollégium Joggyakorlat-Elemző Csoport 2016.EI.II.JJ.G.2. számú összefoglaló véleménye szerint számos egyéb körülmény tud befolyásolni. Ezek a körülmények pedig alkalmasak lehetnek annak igazolására, hogy az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Úgy vélte, egyéb ilyen körülmény, hogy az adósnak nem kellett számolnia a **R Kft.** és a **XY Kft.** követelésével. A 454. számú főkönyvi számon kimutatott 12.656.519 forint összegű, szállítók felé fennálló, rövid lejáratú kötelezettség döntő része a **XY Kft.** és a **R Kft.** követelését testesíti meg, 11.629.251 forint összegben. A **XY Kft.** ... felszámolás alatt állt, ... napjával - egyszerűsített felszámolási eljárást követően - törölték a nyilvántartásból. A követelés érvényesítése érdekében sem a társaság ügyvezetője, sem a felszámoló nem tett intézkedést, ebből pedig arra lehet következtetni, hogy a tartozást a jogosult elengedte. 2014. szeptember 26-át követően az adósnak a **R Kft.**-vel fennálló üzleti kapcsolata megszűnt, a jogosult 2014. december 31-éig semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy követelését érvényesítse. A 2013-ban történt tulajdonosváltást követően az adós megpróbálta felvenni a kapcsolatot a céggel, kísérlete nem járt eredménnyel, a külföldi tulajdonos eltűnt, erről a körülményről az adós 2014-ben már teljes bizonyossággal tudott.

2015-ben az adós tartozásai csökkentek, a rövid lejáratú kötelezettségek fedezete pedig nőtt, a 2015. évi mérleg és a főkönyv adataiból megállapítható, hogy a rövid lejáratú követelések fedezete biztosított volt. Az adós 2014-ben folyamatosan teljesítette a közüzemi tartozásait, az **X Nyrt.** nem vitatott számlatartozását azért nem fizette meg, mert 2014. május 5-ét követően a fogyasztási helyet érintő számlát önhibáján kívül nem volt lehetősége a postán átvenni. Mivel az adós a 2014. évi üzleti évet 1.802.000 forint pénzeszközzel zárta, az **X Nyrt.** 1.193.215 forint összegű követelésének a megfizetésére is képes lett volna. Az, hogy ezt mégsem tette meg, üzleti döntés volt, mivel 2015-re nyilvánvalóvá vált, hogy az adós a ...n az eredeti tevékenységét nem tudja folytatni a 2014. május 5-ei jogellenes végrehajtás miatt, így a közüzemi szolgáltatások megszüntetésével való fenyegetettség a számára már nem jelentett üzleti kockázatot. A meglévő pénzeszközöket nyereség reményében elsősorban piackutatásra és a továbbműködés feltételeinek a megteremtésére fordította. Vitatta azt is, hogy a felperes állításának megfelelően a vagyonsökkenés ténye megállapítható lenne. Állította, hogy az engedményezési megállapodások nem kölcsöntartozáshoz kötődnek, az engedményezett számlakövetelések ellenértéke az volt, hogy az **L Kft.** teljesítette az adósnak a **P Zrt.**-vel kötött szerződésekből eredő kötelezettségeit. A kölcsönre hivatkozás csupán adminisztratív hiba, amelyet az alperes családjában fennálló egészségügyi problémák és az azzal kapcsolatok

pszichés teher eredményezett. A számviteli törvény 165. § (2) bekezdése értelmében a számviteli bizonylatok, így maguk a szerződések is javíthatóak hiba esetén, ez áll az engedményezési szerződésekre is. Erre az alperesnek már nem volt lehetősége, mert a hiba észlelésekor az adós már felszámolás alá került. Az alperes a felszámolási eljárás megindításáról az első engedményezési szerződés és a pénzügyi rendezés után, 2015. július 7-én értesült, ez pedig a felperes állításával szemben azt igazolja, hogy az engedményezés teljesen független volt a felszámolásról való értesítés tényétől. Az adós anyagi ráfordítás címén 28.699.000 forintot, egyéb ráfordítás címén pedig 424.000 forintot számolt el költségként, ezt a tényt az adósnál lefolytatott ellenőrzés megállapításait tartalmazó jegyzőkönyv is rögzíti. A 37.500.000 forint árbevétellel szemben költségként az adós jogszerűen számolta el ezeket a tételeket. A vagyonsökkenésösszességképzése is megalapozatlan, mert az a 7.965.000 forint általános forgalmi adót is tartalmazza, amely semmiképpen sem növelhette az adós saját vagyonát. Továbbá a felszámoló közlése szerint az elismert és nyilvántartásba vett hitelezői igények összesen csupán 14.396.396 forintot tesznek ki, az adós 2015-ben megjelölt követelése pedig valamennyi, a felszámolási eljárás elrendelésekor ismert hitelezői igény kielégítésére fedezetet nyújtott.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak ítélte. A 2014. évi mérlegről megállapította, hogy a követeléseket is magába foglaló eszközök 17.627.000 forint összértékének majdnem a dupláját tették ki a rövid lejáratú kötelezettségek, amelyek 35.228.000 forint összeget képviseltek. Kizárólag a mérlegek adataiból kiindulva nem találta bizonyíthatónak az alperesnek azt az állítását, hogy mivel a 2014. évben 12.656.519 forint összegben szereplő szállítói tartozások lényegesen nem változtak 2015-ben sem, e kötelezettségek a társaság likviditása szempontjából nem jelentettek kockázatot. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által felhozott adatokból csupán annyit lehet megállapítani, hogy a szállítói követelések összege 2015-re lényegesen nem változott, az alperes állításával ellentétben azonban nem vonható le ebből az a következtetés, hogy a követelések lejáratát átütemezésre került. Az adótartozással szembeállított, túlfizetésből eredő adósi követelést sem találta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megítélése szempontjából jelentőséggel bírónak, figyelemmel arra, hogy ennek időpontját az összes eszközállomány, amelyben a követelések is szerepelnek, és a rövid lejáratú kötelezettségek egybevetése alapján állapította meg. Nem találta elfogadhatónak e körben az alperesnek azt az érvelését sem, hogy a **R Kft.** követelésével az adósnak nem kellett számolnia. Rámutatott arra, hogy a jogosultat csak 2017. november 1-jével törölték, így a társaság elérhetőségétől függetlenül nem lehet a vele szembeni kötelezettséget elengedett követelésnek tekinteni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint **G. G.** kézbesítési megbízott nyilatkozata, amely szerint értesíthette az alperest arról, hogy a cég képviselőjével nem tud kapcsolatba lépni, nem igazolja egyértelműen azt, hogy az alperes tudattartama a 2014. év során kiterjedt arra, hogy a kézbesítési megbízott nem tud kapcsolatot tartani a Kft. törvényes képviselőjével. Miután a **XY Kft.**-t ... törölték, így a 2014. év során még nem tekinthetett felelősséggel az alperes a jogosult 2.635.250 forint összegű követelésre úgy, mint „elengedett” követelésre akkor sem, ha az alperes tudott arról, hogy a felszámoló nem rendelkezik irattanyaggal. Ezen túlmenően, a mérlegadatokról az is kitűnik, hogy a **R Kft.** és a **XY Kft.** együttes követelésének a figyelmen kívül hagyásával is 33%-kal magasabb értékű a rövid lejáratú kötelezettségek összege a teljes eszközállomány értékénél. Álláspontja szerint önmagában a kölcsönkövetelések 2014-ről 2015-re történt csökkenése nem szüntethette meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet; e hivatkozás kapcsán mutatott rá arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem azt jelenti, hogy az adós semmilyen követelését nem tudja kielégíteni, a törvényi definíció szempontjából ugyanis nemcsak bizonyos követelések kielégítésének a lehetősége kérdéses, hanem az, hogy a fennálló követelések esedékességgel történő kielégítéséhez a pénzügyi források az adós rendelkezésére állnak-e. Az alperesnek az a védekezése, amely szerint képes lett volna az ...-vel szembeni lejárt tartozását a pénzeszközeiből megfizetni,

szintén egy adott kötelezettség vonatkozásában közölt védekezés csupán, mert a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjában az adós teljes anyagi helyzetét vizsgálni kell. Ugyanezekkel az érvekkel utasította el a rövid lejáratú kölcsönök megszűnésére, az adófizetési kötelezettség mértékére, a követelések behajtásával kapcsolatos intézkedésekre vonatkozó alperesi védekezést is, annak ismételt hangsúlyozásával, hogy a vizsgálatnál a teljes eszközállományt vetette össze a rövid lejáratú kötelezettségek összegével. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes állítása helytálló volt, az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2014. december 31. napjával bekövetkezett.

A vagyonsökkenést érintő kereseti kérelem körében az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt szögezte le, maga az alperes is közölte, hogy az engedményezési megállapodásokon feltüntetett, az engedményezés teljesítési jellegére utaló kölcsöntörlesztés nem a tényeket tükrözi. Az elsőfokú bíróság - bizonyítottság hiányában - nem fogadta el azt az alperesi védekezést, hogy az adósnak a **P Zrt.** felé fennálló szerződéses kötelezettségeit az **L Kft.** mint alvállalkozó végezte el, és ennek ellentételezéseként engedményezte az adós a **P Zrt.** vevő részére kiállított számlákon alapuló követelését. Mivel az adós másra nem hivatkozott, a fentiekből azt a következtetést vonta le, hogy az adós ingyenesen engedményezte a követeléseit, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után tanúsított alperesi magatartás eredményeként esett el az adós az engedményezéssel érintett három számla ellenértékétől, ez pedig az adósnál vagyonsökkenést eredményezett. A vagyonsökkenés vizsgálata körében nem találta jelentőséggel bírónak azt a tény, hogy az adós kiadásként költséget számolt el a bevételeivel szemben. Kitért arra is, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése a vagyonsökkenés mértékét és a bejelentett hitelezői igények összegét nem kapcsolja össze, így az, hogy milyen összegű bejelentett és nem vitatott hitelezői igényt vett a felszámoló nyilvántartásba, nem befolyásolja a vagyonsökkenés mértékének a meghatározását. Ennek összegét az adós által kiállított számlák nettó összegében határozta meg és a felperes keresetét ezt meghaladóan arra hivatkozással utasította el, hogy az áfa tartalmat az adósnak be kellett volna fizetnie, a tényleges vagyongyarapodást tehát csak a nettó összeg jelentett volna.

Az ítélettel szemben a felperes és az alperes is fellebbezést nyújtott be.

A felperes az ítélet részbeni megváltoztatását kérte olyan módon, hogy az ítélőtábla a keresetnek megfelelően 37.465.000 forint összegben állapítsa meg a vagyonsökkenés mértékét. Álláspontja szerint tévesen helyezkedett az elsőfokú bíróság arra a jogi álláspontra, hogy az általános forgalmi adó összegét nem kell figyelembe venni a vagyonsökkenés mértékének megállapításánál, mert az adó összege a felpereshez befolyt volna. Az a tény, hogy egy számlában szerepel az áfa összege is és azt a fizetésre kötelezett ki is egyenlítette, nem garantálja azt, hogy annak összege az adóhatóság részére megfizetésre kerül. Az adós partnere a számla teljes, adót tartalmazó összegét megfizette, a követelés engedményezésével a vagyoni számlák bruttó összegével csökkent.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte olyan módon, hogy az ítélőtábla a keresetet utasítsa el és a felperest marasztalja a perköltségben, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg az alperes perköltségét.

Fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését. Hangsúlyozta, az alperes nem vitatta, hogy a 2015. április 22-én elfogadott, 2014. december 31-ei mérleg szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az adósnál bekövetkezett, azt azonban igen, hogy a mérlegek az esedékessé vált tartozások összegét tartalmazták volna, és hogy azok 2014. december 31-én meghaladták az adós likvid vagyonát. Kiemelte, a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának feltétele, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a bekövetkezésétől a felszámolás elrendeléséig folyamatosan fennálljon. Úgy vélte, ez a már korábban előadottak alapján

nem állapítható meg, amelyet a 2015. év gazdálkodásáról készített beszámoló, illetve a könyvelési anyagok adatai is igazolnak. Hangsúlyozta, hogy a 2015. évi mérlegadatokat alapján a rövid lejáratú kötelezettségek teljesítéséhez az adós elegendő fedezettel rendelkezett, mivel a 2015. évi mérlegben szereplő 20.181.133 forintból a **R Kft.** és a **XY Kft.** követelését levonva a fennmaradó rövid lejáratú kötelezettségek 8.501.882 forintos összegét az összes eszközök 10.960.878 forint összege fedezte. Eszerint minden ismert és elismert követelés kielégítésére fedezetet nyújtott az adós vagyona, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem maradt fenn a felszámolás elrendeléséig. Továbbra is állította: a csatolt iratokkal igazolta, hogy az alperes a **P Zrt.**-vel kötött szerződés teljesítéséhez igénybe vette, még hozzá jogszerűen és észszerűen az **L Kft.** szolgáltatását, és ezzel 14.750.000 forint összegű kötbér fizetésétől óvta meg az adóst, továbbá, mivel az adós soha nem maga teljesített a **P Zrt.**-nek, a vállalkozói díj sem növelte soha teljes összegében a vagyonát. A vagyonsökkenés kapcsán azt emelte ki, hogy a tényleges tartozások állománya és az arra fedezetet nyújtó aktív vagyon értékének egymáshoz viszonyított aránya az évek során nem romlott, továbbá a Cstv. 33/A. §-a szerinti eljárással a jogalkotó a kirívóan észszerűtlen ügyletek megkötését szankcionálja, jelen esetben azonban nincs erről szó. Bejelentette, hogy az alperes tudomást szerzett arról, hogy az **L Kft.** az iratainak egy részét visszakapta, amelyek között olyan bankszámlakivonatok, főkönyvi kivonatok találhatók, amelyek igazolják az alperesnek azt a perbeli védekezését, hogy az adóssal megkezdett együttműködés alapján a tárgydíszakot követően a **P Zrt.** és az **L Kft.** közvetlenül szerződött a korábban adós által vállalt marketing jellegű szolgáltatásra. Állította, hogy az okiratok alátámasztják azt az alperesi védekezést, hogy a vállalkozási szerződést az **L Kft.** teljesítette, illetve magyarázatul szolgálnak arra is, hogy a **B. K.** által megjelölt munkavégzési időszak miért tér el a szerződésekben megjelölt teljesítési határidőktől.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a Cstv. vonatkozó előírásai nem a lejárt tartozásra fókuszálnak, a törvény ugyanis úgy fogalmaz, hogy a gazdálkodó szervezet esedékességkor nem lesz képes kiegyenlíteni a tartozásokat. Hangsúlyozta, hogy jelen ügyben nem mérvado az a körülmény, hogy az adóhatóság milyen összegű igényt jelentett be a felszámolásban, annak összegét egyébként is önként szállította le, látva az adós vagyontalanságát. Bejelentette, hogy a felszámolás elrendelését megelőzően indított az adóssal szemben végrehajtást, de az nem járt eredménnyel. A mérlegadatokat elemzésével rámutatott arra is, hogy az adós folyamatosan fennálló likviditási problémáit a negatív saját tőke is mutatja, ami alapján kijelenthető, hogy az adós teljes forrásállományát felélte, és kizárólag idegen tőkéből finanszírozta saját működését. Az adósnak a **XY Kft.** követelésével ... napjáig, a **R Kft.** követelésével pedig mindvégig számolnia kellett, mert a társaságot csak ... napján törölték a cégnyilvántartásból. Ezen túlmenően, az alperes az elsőfokú eljárásban sem okirattal, sem tanúkkal nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy az engedményezés nem volt ingyenes. Kijelentette, hogy az alperes fellebbezésében bejelentett új bizonyíték az ügy megítélése szempontjából nem bír jelentőséggel, mert nincs annak jelentősége, hogy a perrel érintett ügyleteket követően harmadik személyek milyen tárgyban létesítenek gazdasági kapcsolatot.

A felperes fellebbezésre előterjesztett ellenkérelmében az alperes a fellebbezés teljesítését ellenezve hangsúlyozta, hogy a számlák afa tartalma a vagyonsökkenés szempontjából nem vehető figyelembe. A felperes fellebbezési ellenkérelmét illetően észrevételezte, hogy a felszámolásában határidőben bejelentett hitelezői igényekre az adós vagyona fedezetet nyújtott, a bejelentett adótartozásról az alperesnek nem volt tudomása, a **R Kft.** követelését érintően pedig közölte, hogy az ügyvezető felelősségének megállapításához az is szükséges, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet az adós más módon ne hárítsa el. A vagyonsökkenést érintően megismételte a fellebbezésében már előadottakat.

Az elsőfokú bíróság a 87. sorszámu végzésében kötelezte az alperest 29.500.000 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására, amelyet a kötelezett bírói letéti számlára történő befizetés útján köteles teljesíteni. A határozattal szemben az alperes fellebbezést nyújtott be, a Fővárosi Ítéltábla az ennek nyomán, 15.Gpkf.43.536/2019. számon indult ügyet jelen perhez egyesítette, s e tárgyban az 5/I. sorszámu végzésével határozott.

Az ítéltábla a felperes fellebbezését alaposnak, az alperes fellebbezését alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást és abból, valamint az irányadó jogszabályi rendelkezésből kiindulva helytállóan állapította meg, hogy az adós 2014. december 31. napján fizetékptelen helyzetben volt, továbbá, hogy az alperes ezen időpontot követően tanúsított eljárása az adósnál vagyonsökkenést eredményezett. A vagyonsökkenés mértékét azonban helytelenül állapította meg az engedményezett követelések nettó összegében. A megrendelő ugyanis az adót is tartalmazó bruttó összeget köteles a számlát kiállító személynek megfizetni, így a teljes összeg az adós vagyonát képezte volna.

Az ítéltábla az alperesi fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság döntésének a jogi indokaival lényegében egyetértett, ezért azok megismétlését mellőzi.

Az alperesi fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki. Nincs jelentősége annak, hogy az adós 2014. évi mérlegében a rövid lejáratú kötelezettségek között mekkora összeget képviseltek azok a tartozások, amelyek a fordulónapig még nem váltak esedékessé. A fizetékptelenséggel fenyegető helyzet Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott fogalma ugyanis, szemben a Cstv. 27. § (2) bekezdésének a) pontjában írt tényállás alapján megállapítható fizetékptelenség fogalmával, nem csak a lejárt, hanem a még nem esedékes követeléseknek is jelentőséget tulajdonít. Fellebbezésében az alperes is elismerte, hogy a 2014. évi mérlegadatok alapján megállapítható volt, hogy az adós a fordulónapon fizetékptelenséggel fenyegető helyzetbe került, ugyanakkor azt állította, hogy ez a helyzet nem állt fenn a felszámolás ... napi kezdő időpontjáig. Az ítéltábla álláspontja szerint az alperesnek a fellebbezésben megismételt hivatkozásai ezt az állítását nem támasztják alá. Sem a 2015. évi mérleg adatai, sem a hivatkozott egyéb körülmények nem igazolják azt az alperesi állítást, hogy a későbbiekben a rövid lejáratú kötelezettségeket az összes eszközök értéke fedezte. Ezzel szemben az ítéltábla a 2015. évi mérleg adataiból azt állapította meg, hogy az adós pénzeszközeit jelentősen meghaladták kötelezettségei, ezen a tényen pedig a forgóeszköz állomány figyelembevétele sem változtat. Az ítéltábla - az alperes ellenkező érvelésével szemben - arra az álláspontra helyezkedett, hogy a fenyegető fizetékptelenség időszakában a likviditás szempontjából nem lehetett figyelmen kívül hagyni sem a **XY Kft.**, sem a **R Kft.** követelését, az elévülési időn belül ugyanis az alperesnek számítania kellett arra, hogy azt a jogosultak (vagy esetleges engedményeseik) érvényesítik. Azok a körülmények, amelyekből az alperes a releváns időszakban a követelések elengedésére következtetett, nem lehettek megalapozottak. Ezen nem változtat, hogy utóbb, mi lett e követelések sorsa, hiszen az alperes magatartását, annak hitelezők érdekeit szem előtt tartó jellegét az akkori tudattartalma alapján kell megítélni. Az említett tartozásokat az adós a 2014. és 2015. üzleti évről szóló beszámolóiban is szerepeltette, így nyilvánvalóan maga az alperes is később szerzett tudomást a jogosultakat érintő felszámolásról, illetve kényszertörlési eljárásról. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a 2014. évi mérlegben szereplő tartozások átütmezését az alperes nem bizonyította. A mérlegadatok hasonlóságából önmagában nem lehet erre a bizonyosság szintjét elérő következtetést levonni; a számadatokból ugyanis a követelések nem azonosíthatóak be kétséget kizáró módon. Annak sincs jelentősége, hogy a felszámolásban bejelentett követelések összegéből milyen tételt képviselt a felszámolás elrendeléséig lejárt tartozások összege, már csak azért sem, mert az adóhatóság

kimutatása és az alperes által közölt adatok között is lényeges ellentmondás volt az adótartozás mértékét illetően is. Az ítélet tábla álláspontja szerint a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet megállapítását érintően annak sincs jelentősége, hogy az adóssal szemben indult-e a követelések behajtása érdekében végrehajtás vagy peres eljárás; ez ugyanis kizárólag a hitelezők szándékán múlott, az alperesnek, illetve az adósnak erre a körülményre ráhatása nem volt. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet megállapítását illetően csupán az a tény bír jelentőséggel, hogy az adósnak számolnia kellett a mérlegben szereplő kötelezettségek kiegyenlítésével, erre azonban a rendelkezésére álló eszközök sem 2014-ben, sem pedig 2015-ben nem képeztek fedezetet. 2015-ben az adós tartozásai valóban 15 millió forinttal csökkentek, viszont még így is dupláját tették ki a rövid lejáratú kötelezettségek összege az eszközök értékének, a pénzeszközök pedig csupán 63.000 forint összegben álltak az adós rendelkezésére.

Mindezekből következően az ítélet tábla álláspontja szerint nem állja meg a helyét az alperesnek az az állítása, hogy a 2014. évi mérlegbeszámoló fordulónapját követő időszakban a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet megszűnt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes az engedményezés kapcsán kizárólag arra hivatkozott, hogy az átruházott követelés alapjául szolgáló szerződést helyette az engedményes teljesítette, ezt azonban sem okirattal, sem egyéb módon nem bizonyította. Az a körülmény, hogy az ilyen tevékenységre irányuló szerződést az adós rendszeresen alvállalkozó igénybevételeivel teljesítette, önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a jelen perben érintett ügyleteknél az **L Kft.** működött közre az adós alvállalkozójaként; a perben szolgáltatott bizonyítékok alapján az alvállalkozói szerződés létrejött, illetve az, hogy az engedményezésre az érvényesített alvállalkozói díj teljesítéseként került sor, nem volt megállapítható.

A hitelezői igények kielégítésére szolgáló vagyon csökkenése nem kizárólag abban az esetben állapítható meg, ha a mérlegben szereplő aktív vagyon mértéke csökken, hanem akkor is, ha az adóshoz a mérlegben nem szereplő követelés nem folyik be.

A fentiekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a vagyonszökkenés mértékét meghatározó és a perki költség viselésére vonatkozó részében részben megváltoztatta, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest arra, hogy fizesse meg az államnak a felperes személyes illetékmentessége, illetve a részére engedélyezett illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket, továbbá fizessen meg a felperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4)-(5) bekezdései alapján 20.000 forint összegben megállapított jogtanácsosi munkadíjat.

Budapest, 2019. szeptember 11.

dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)